

Edicija

džepni

**a
na
gr
e
m**

Urednik

Alen Bešić

Copyright © Zoran Ćirić za ovo izdanje, 2024.

Copyright © za ovo izdanje Kulturni centar Novog Sada, 2024.

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti izdavača.

ZORAN
ĆIRIĆ

Pesme
poslednje ljubavi

Za Jadranku i Ketu

NEŠTO O POČETKU POSLEDNJE LJUBAVI

rekao sam ti šta mi je učinio otac
rekao sam ti šta mi je učinila majka
rekao sam ti šta mi je učinio sin
rekao sam ti šta su mi učinile bivše žene
rekao sam ti da nisam siguran šta je od svega toga
izmišljotina ili samosažaljenje ili alibi za pročišćenje
dobro si to podnela
osmehnula se gotovo potresno
pomilovala me po vlažnom, naboranom licu
učinila si to tako da sam poverovao
kako zaslužujem svoje krvave fantazije
kao i svoje beskrvne blagoslove
učinila si to tako da te nikada više
nisam pitao zašto si me zavolela
toliko da ne mogu da prestanem
da se pitam koliko će trajati moj kraj

NEMA PITANJA JER NEMA ODGOVORA

a što ti ne upakuješ
ove svoje odlomke
u kolačiće sudbine
i onda ih tako serviraš
čitaocima ili mrvicama
ili prvom sledećem biću
koje će pokupiti pre pada
sa ivice tvog pisaćeg stola
i baciti negde između stranica
s razlogom neotvorene knjige

ČEKAJUĆI NA DOLAZAK PRAZNINE

ovaj stih je jak
vidiš kako se pamti
u svim varijacijama
kao poluispunjeno obećanje
o sreći i gubitku
sve je u njemu
preterano bezbolno
mogu da prepoznam to osećanje
kada naiđeš na nešto što ti govori
o nečemu što je začeto kao ideja
a završilo se kao ljubav
taj put podseća na predvidljivo bekstvo
na kruženje oko providnog ogledala
ali ovo je mnogo više od slike
presretnutih pogleda
koji upijaju tačku nestajanja
shvatićeš tu vožnju jednom
ili možda nijednom
rečima je svejedno
šta će neko reći o onome
što se krije iza reči
ne možeš pobeći od ljubavi
ostali izbori nisu tvoji
ponavljam iako ne verujem u ponavljanje
ovaj stih je jak

kao moj zagrljaj
zato ga neću napisati
ko želi da bude pročitano?

NABRAJAM DA TE NE BIH OPISIVAO

svako može da napiše dobru pesmu
svako može da se oseti uzvišeno
svako može da iskulira tripovanje
svako može da uživa u dokolici
svako može da bude alergičan na druge ljude
svako može da bude dobar čovek bez razloga
svako može da izmisli svog idealnog dvojnika
svako može da voli ljubav a da ne pobedi mržnju
svako može da voli sve one koje nije poželeo
svako može da govori sam sa sobom naglas
svako može da imitira svoj unutrašnji glas
svako može da se rasplače dok se smeje
svako može da se naježi iz čista mira
svako može da zamisli budućnost iz davnina
svako može da poveruje u svakojake priče
svako može da izrekne istinu a da ne slaže nikoga
svako može da preživi bez kontraindikacija
svako može da lakše podnese samoću negoli samog sebe
svako može da otpeva svoje ćutanje
svako može da sanja nesanicu
svako može da bude antidepresiv i sedativ odjednom
svako može da zaboli bezosećajne prijatelje
svako može da raskine neraskidivo
svako može da spoji nespojivo
svako može da postidi dobro vaspitanje

svako može da belinom ufleka mrak
svako može da ogovara sebe u društvu
svako može da kaže dosta i kada to ne misli
svako može sve, ponekad i uvek
ali ti nisi svako i to je ono što ne može niko

SVE HEMIJE MOG ŽIVOTA

lekovi koji se ne mogu dobiti na recept
lekovi koji se ne kupuju u apoteci
lekovi koji se ne švercuju u bolnici
oni su ona retka hemija koja olakšava odlazak
mogu da te uzmu za ruku ili za ono
što je preostalo od tebe i tvog prekinutog letenja
da, oni su nešto više od preživljavanja
lekovi koji ljubav mogu da trampe za smrt
to je fer nagodba, trgovina višeg reda
ti lekovi mirišu na mir
na ono jedino što mi nisi obećala

ŠALA NE MARI ZA SUŠTINU

nova ljubav, stara patnja
poslednja ljubav, bez komentara
to nisu ista čudesa
to nisu iste bolesti
to nisu iste sudbine
nemoguće je porediti
ravnodušnost raja i ravnodušnost pakla
podvlačenje crte ne pomaže
niti bilo šta što podseća na prigodnu logiku
nema mirenja sa neprolaznim životom
nikakvo tešenje, nikakvo bičevanje
ma koliko bio zaljubljen u ljubavnički fatalizam
nećeš umreti pre nego što doživiš smrt
uz muziku, vino, i ples sapleten smehom
praviti budalu od sebe
dok se gasi tvoja srčana senka
u tome je vic

DOZIVANJE I PRIZIVANJE NISU ISTI RITUAL

kako da te zovem
da te zovem „medena“
ili „dušo“

da te zovem „blago moje“
ili „najdraža“

moja majka je mog oca zvala „najzlatnije“
mada joj nije bio potreban nikakav razlog
za toliko preterivanje
ali ja ne želim da to uradim
tako da izgleda kao da imam neku nameru

možda da te zovem „mala“
ili „draga“

čuo sam da je jednom neko neku zvao „anđele“
ne znam koliko su to dvoje bili svoji
ali ako naše parče neba poželi
mogu da probam sa „anđele“

a kako bi bilo da te zovem „srce“
ili „šećeru“

da zbunim cementirani rečnik
i bučno modernu romantiku

ili da te ipak zovem „ljubavi“
samo „ljubavi“

POKUPLJEN NA ULICI

u tom prvom trenu
tvoje se lice useklo u moj san
i odmah sam imao taj osećaj
da si možda izgubljena
sve dosad
možda sam ja izgubljen
sve dosad
i mislio sam
možda to samo umišljam
ali tvoje oči
izgledale su kao da žele reći
još me gledaj
osetio sam da bi to moglo biti opasno
da bi se svašta moglo dogoditi idućeg trena
možda bi me ostavila
ili možda rekla
pođimo zajedno
zauvek